

Az árkot ugró legényke

Volt egyszer egy juhász, aki a havasokon őrizgette a nyáját. Egyszer csak gyereksírást hallott a bokorból. Ment közelebb, hát egy csóró gyerekecske volt rongyokba összecsomagolva, és oda letéve. Felvette a juhász azt a rongycsomót, nézegette.

– Se feleségem nincs, se senkim, mit csináljak most ezzel a gyermekkel? No, ha már megkaptam, nem hagyom itt, felnevelem.

Elvitte a kalibájába, adott neki sajtot, juhtejet. Addig nevelgette, addig nevelgette, hogy szép szál legényke kerekedett ki belőle.

Amikor nagyobbacska lett a legényke, az öreg juhász mindenre megtanította: a füvek titkára, a fából mit lehet faragni, hogy kell sajtot készíteni. Csak egyre nem tanította meg: hogy kell imádkozni. Mondogatta a juhász örökké, hogy „Jaj, Istenem, segíts meg!”, de hogy ki az az Isten, ki az a Jóisten, a legényke sose tudta.

Gondolta magában, hogy annyit segít a Jóisten, hát valamit ő is kéne neki adjon. Mikor aztán a bárányokat hajtotta hazafelé, minden áldott nap átugrott egy árkot.

– No, ez a Jóistené.

El-elnézte a Jóisten az égből, nagyon tetszett neki a legényke imája, még el is mosolyodott.

Mondta az angyaloknak:

– Írjátok fel a nagykönyvbe, hogy én ezt a legénykét megsegítem, ha egyszer bajba kerül.

Telt-múlt az idő, a juhász nagyon megöregedett, legyengült.

Azt mondta a legénykének:

– Édes fiam, házasodj meg! Lesz feleséged, gyermekeid, nyugodtan halok meg én is.

– Megházasodnék, de kit vegyek el? A faluba nemigen járogatok, nem ismerek senkit.

– Hallod-e, édes fiam, ha érik a málna, a földieper a hegyoldalon, járnak ide leányok. Lesd meg őket egyszer, lopd el a legszebbet! Úgy is tett a legény. Mikor érett a málna, az eper, a szeder, valami kacagást, beszélgetést hallott. Húzódik közelebb, s látja, hogy le vannak téve a kosárká-

ik. Odaugrott hamar a legény, elragadta egynek a kosárkáját. Futott, ahogy tudott, a leány meg utána.

– Állj meg, add vissza a kosárkámat! Mostohaanyám van, ha hazamegyek, megver.

– Gyere csak utánam! – csalogatta a legény.

Elcsalogatta a kalibáig. Ott azt mondja neki:

– Én is árva legény vagyok, te is árva leány vagy, légy a feleségem!

A leálynak is erősen tetszett a legény, hát hamar megesküdték, és éltek, ahogy tudtak. De annyi gyermekük lett, hogy azt sem tudták néha, melyiknek mi a neve. Nem zúgolódtak mégsem, hanem éltek békességben.

Egyszer azt mondja a szegény juhászember:

– Édes feleségem, elmegyek a paphoz, íratok vele egy levelet.

– Jól van – egyezett bele az asszony.

El is ment a juhászember, azt mondja a papnak:

– Tisztelendő uram, írjon nekem egy levelet. Kérjen nekem abban csizmát, rokolyát, ködmönt, bekecset, hogy legyen nekem mindenem.

Megírta a pap, ahogy a juhász diktálta. Azt mondta a végén:

– Kinek címezzem a levelet?

– Egyenesen a Jóisten Őfelségének.

– Ó, te juhászemberke, hogy tudod te azt elküldeni a Jóistennek?

– Azon kend ne búsuljon, tudom én annak a módját.

A juhász megköszönte a levélírást, azzal elballagott haza.

Otthon azt mondja a feleségének:

– Gyere, asszonykám, segíts!

Kinézték a legmagasabb fát, s annak a tetejébe egy nagy hosszú karóval felnyújtották a levelet, hogy a Jóisten meglássa.

Nézte is a Jóisten a levelet, és eszébe jutott, hogy ez a legényke hányszor átugrotta az árkot. Megvárta az éjszakát, aztán álmot bocsátott az ország királyára, parancsot adott neki:

„Menj el holnap ebbe és ebbe az erdőbe vadászni, sok vadat fogsz találni. De találsz még valami mást is, és cselekedj a felebaráti szeretet törvénye szerint.”

Másnap a király már a kaliba közelében vadászott az embereivel. Látták a sok vadat, és odatévedtek a kunyhó közelébe. A hatalmas fa tetején meglátta az egyik vadász a levelet.

– Felséges királyom, valami levélfélét látok a fa tetején! Jó céllovó volt a király, megcélozta és lelőtte a levelet. Elolvasta, eltette a táskájába.

– Most hazamegyünk! – parancsolt a többieknek.

Mikor hazaértek, megraktak egy szekeret mindenféle meleg gúnyával, ennivalóval. Azt mondja a király a kocsisnak:

– Várd meg az alkonyatot, és hajtsd ezt a két lovat a szekérrel a kaliba mellé, ahol most vadásztunk, aztán hagyd ott mindenestől. Kösd meg a lovakat, gyere vissza!

Úgy is volt.

Hajnalban felébredt a juhászember, s látja, hogy ott van az ajtajuk előtt egy kétlovas szekér tele gúnyával, ennivalóval. Örömében amennyi árok volt, mind átugrotta. Tudta, hogy a Jóisten küldte neki az ajándékot. De még e gyermekeivel is ugráltatta az árkokat, amikor azok jöttek a bárányokkal hazafelé. Így hálálták meg a Jóistennek a jóságát.

Éltek boldogan, míg meg nem haltak.